

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1842/2024
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Вршац, коју заступа пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из ..., ради исплате путних трошкова, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5406/23 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 03.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5406/23 од 21.03.2024. године у поврћујућем делу, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5406/23 од 21.03.2024. године у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 139/22 од 13.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој надокнади путне трошкове на релацији Вршац-Београд-Вршац за период трајања лекарске специјализације почев од 01.01.2022. године до 01.06.2023. године у појединачно наведеним месечним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је све ближе одређено и опредељено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева да се обавезе тужена да тужиле надокнади путне трошкове на релацији Вршац-Београд-Вршац за јун 2022. године преко досуђених 14.988,00 динара до тражених 29.976,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиле накнади трошкове парничног поступка у износу од 205.377,80 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5406/23 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против става другог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу (став први изреке), тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да је о питању накнаде трошкова превоза тужиле у конкретном случају одлучено у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године. О захтеву тужиле за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада (накнади путних трошкова због обављања лекарске специјализације на релацији Вршац- Београд-Вршац) одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од судске праксе у којој је расправљено питање права лекара на накнаду трошкова превоза за време трајања специјализације од места пребивалишта до места где обављају специјализацију и обавезе здравствене установе да им те трошкове исплати. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужена уз ревизију не прилаже судске одлуке у којима је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате путних трошкова поднета је 14.11.20022. године. Тужилца је коначно определила тужбени захтев поднеском од 17.08.2023. године и на рочишту одржаном 13.10.2023. године. Вредност предмета спора је 514.030,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску

противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**